

Sygn. akt III KK 134/16

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 5 października 2016 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Tomasz Artymiuk (przewodniczący)
SSN Kazimierz Klugiewicz (sprawozdawca)
SSA del. do SN Jacek Błaszczyk

Protokolant Dagmara Szczepańska-Maciejewska

przy udziale prokuratora Prokuratury Krajowej Barbary Nowińskiej,
w sprawie **S. O.**,
skazanego z art. 278 § 1 k.k. i in.,
po rozpoznaniu w Izbie Karnej na rozprawie
w dniu 5 października 2016 r.,
kasacji, wniesionej przez Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego na
niekorzyść skazanego,
od wyroku Sądu Rejonowego w G.
z dnia 16 października 2015 r.,

**uchyla zaskarżony wyrok i sprawę przekazuje Sądowi
Rejonowemu w G. do ponownego rozpoznania.**

UZASADNIENIE

S. O. został oskarżony o to, że:

1. w dniu 5 lipca 2015 r. w miejscowości D. podczas zabawy tanecznej odbywającej się w Domu Kultury, z pozostawionej bez opieki torebki, zabrał w celu przywłaszczenia portfel z zawartością dowodu osobistego [...], karty bankomatowej

banku PEKAO S.A. oraz prawo jazdy [...], czym działał na szkodę F. L.,
tj. o czyn z art. 278 § 1 i 5 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k.

2. w dniu 5 lipca 2015 r. w miejscowości D. podczas zabawy tanecznej odbywającej się w Domu Kultury, z pozostawionej bez opieki torebki zabrał w celu przywłaszczenia telefon komórkowy m-ki HTC Desire 610 o wartości 450 zł na szkodę A. G.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

3. w dniu 5 lipca 2015 r. w miejscowości D., podczas zabawy tanecznej odbywającej się w Domu Kultury, zabrał w celu przywłaszczenia torebkę wraz z telefonem komórkowym m-ki LG F60, tj. mienie o łącznej wartości 490 zł na szkodę K. J.,

tj. o czyn z art. 278 § 1 k.k.

Wraz z aktem oskarżenia prokurator skierował do sądu wnioski w trybie art. 335 § 2 k.p.k. o uznanie oskarżonego S. O. za winnego popełnienia zarzucanych mu w akcie oskarżenia przestępstw i wymierzenie uzgodnionej z oskarżonym kary – na podstawie art. 278 § 1 k.k. – 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 2 (dwóch) lat próby oraz grzywny w wymiarze 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując że wysokość jednej stawki wynosi 10 (dziesięć) zł.

Wyrokiem z dnia 16 października 2015 r., Sąd Rejonowy orzekł w następujący sposób:

I. uznał oskarżonego S. O. za winnego popełnienia zarzuconych mu w akcie oskarżenia czynów, tj. przestępstw z art. 278 § 1 k.k. oraz z art. 278 § 1 i 5 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. i za to w myśl art. 91 § 1 k.k. na mocy art. 278 § 1 k.k. wymierzył mu karę 7 (siedmiu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 69 § 1 i 2 k.k. w zw. z art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej kary pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na mocy art. 33 § 2 k.k. w zw. z art. 33 § 1 i 3 k.k. orzekł wobec oskarżonego karę grzywny w wysokości 80 (osiemdziesięciu) stawek dziennych, przyjmując wysokość jednej stawki za równoważną kwocie 10 (dziesięciu) zł;

IV. na mocy art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary grzywny zaliczył

oskarżonemu okres zatrzymania od dnia 28 lipca 2015 r. godz. 09.45 do dnia 28 lipca 2015 r. godz. 14.15 uznając, iż stanowi to dwie dzienne stawki grzywny;

V. zasądził od oskarżonego na rzecz Skarbu Państwa kwotę 240 (dwustu czterdziestu) zł tytułem opłaty sądowej i obciążył go wydatkami poniesionymi w sprawie w kwocie 70 (siedemdziesięciu) zł.

Powyższy wyrok uprawomocnił się w dniu 5 listopada 2015 r. (k. 45v i 48).

Kasację od wyżej wymienionego wyroku wniósł Minister Sprawiedliwości-Prokurator Generalny, który zaskarżając wyrok Sądu Rejonowego w całości, na niekorzyść oskarżonego S. O., zarzucił rażące i mające istotny wpływ na treść wyroku naruszenie przepisów prawa procesowego – art. 343 § 6 i 7 k.p.k. w zw. z art. 335 § 2 k.p.k., polegające na uwzględnieniu wadliwie sformułowanego wniosku prokuratora o wydanie na posiedzeniu wyroku skazującego S. O. za czyny z art. 278 § 1 i 5 k.k. i art. 275 § 1 k.k. w zw. z art. 11 § 2 k.k. oraz z art. 278 § 1 k.k. i orzeczenie uzgodnionych z nim kar, w następstwie czego doszło do rażącego naruszenia przepisu prawa materialnego – art. 69 § 1 k.k., poprzez warunkowe zawieszenie wykonania wymierzonej oskarżonemu kary 7 miesięcy pozbawienia wolności, mimo że w czasie popełnienia zarzuconych przestępstw był on skazany na karę pozbawienia wolności.

W konkluzji Minister Sprawiedliwości-Prokurator Generalny wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Sąd Najwyższy rozważył, co następuje.

Kasacja Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego okazała się zasadna, co w efekcie spowodowało uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.

Jak wskazuje się w orzecznictwie Sądu Najwyższego, Sąd rozpoznający wnioski z art. 335 k.p.k. nie jest zwolniony z obowiązku przeprowadzenia kompleksowej kontroli poprawności przedstawionych w nim uzgodnień i to zarówno pod względem zgodności ujawnionych dowodów z ustaleniami faktycznymi, jak i prawidłowości zaproponowanej kwalifikacji prawnej, a także wymiaru kary, środków karnych i wszelkich innych uzgodnionych rozstrzygnięć. Obowiązek taki wynika z treści art. 343 § 7 k.p.k. W razie powstania jakichkolwiek wątpliwości sąd

zobowiązany jest do skierowania sprawy na rozprawę i wyjaśniania ich w trybie procesowym na zasadach ogólnych (*zob. np. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 25 listopada 2015 r., III KK 419/15, LEX nr 1918823*).

Analiza zaskarżonego kasacją Ministra Sprawiedliwości-Prokuratora Generalnego wyroku Sądu Rejonowego prowadzi do konkluzji, że takiej kompleksowej kontroli poprawności złożonego w trybie art. 335 k.p.k. wniosku Sąd Rejonowy nie przeprowadził.

Zgodnie bowiem z przepisem art. 69 § 1 k.k. – w brzmieniu obowiązującym od dnia 1 lipca 2015 r. – Sąd może warunkowo zawiesić wykonanie kary pozbawienia wolności orzeczonej w wymiarze nieprzekraczającym roku, jeżeli sprawca w czasie popełnienia przestępstwa nie był skazany na karę pozbawienia wolności i jest to wystarczające dla osiągnięcia wobec niego celów kary, a w szczególności zapobieżenia powrotowi do przestępstwa. Zauważyć jednocześnie należy, że w art. 69 § 1 k.k. chodzi o każde skazanie na karę pozbawienia wolności, niezależnie od tego, czy została ona orzeczona jako tzw. kara bezwzględna czy jako tzw. kara zawieszona. Tych warunków S. O. nie spełniał, gdyż w dacie popełnienia przypisanych mu czynów, tj. w dniu 5 lipca 2015 r., był skazany wyrokiem Sądu Rejonowego w G. z dnia 19 grudnia 2011 r., sygn. akt II K .../11, prawomocnym z dniem 28 grudnia 2011 r., na karę 4 (czterech) miesięcy pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania na okres 3 (trzech) lat próby oraz grzywnę w wysokości 30 (trzydziestu) stawek dziennych, przy ustaleniu wysokości jednej stawki na kwotę 10 (dziesięciu) złotych. To skazanie nie uległo zatarciu, albowiem postanowieniem ww. Sądu z dnia 10 września 2014 r., prawomocnego z dniem 21 października 2014 r., zarządzono wobec skazanego S. O. wykonanie uprzednio warunkowo zawieszanej kary pozbawienia wolności.

Rozpoznając złożony przez prokuratora wniosek w trybie art. 335 k.p.k. Sąd Rejonowy dysponował danymi dotyczącymi wcześniejszej karalności S. O. (*zbiór E, k. 12-13*). Wynikało z nich nie tylko, że S. O. został skazany między innymi wymienionym wyrokiem Sądu Rejonowego z dnia 19 grudnia 2011 r. na karę pozbawienia wolności, ale także i to, iż postanowieniem z dnia 10 września 2014 r. zarządzono wykonanie warunkowo zawieszanej wobec skazanego kary

pozbawienia wolności. Przedstawione dane powinny natomiast skłonić sąd rozpoznający sprawę do zapoznania się z aktami sprawy o sygn. II K .../11, co nie powinno nastręczać specjalnych trudności, zważywszy że wyrok w tej sprawie wydał ten sam Sąd Rejonowy w G.

W konsekwencji uprawnione jest twierdzenie, że na skutek naruszenia przez Sąd Rejonowy dyspozycji przepisu art. 343 § 7 k.p.k. poprzez zaniechanie dokonania prawidłowej kontroli wniosku, o którym mowa w art. 335 § 2 k.p.k., doszło do naruszenia art. 69 § 1 k.k., a uchybienie to miało charakter rażący, skoro doprowadziło do warunkowego zawieszenia wykonania kary pozbawienia wolności wymierzonej sprawcy, który w czasie popełnienia przestępstw był skazany na karę pozbawienia wolności. Sąd nie może bowiem uwzględnić i orzec zgodnie z wnioskiem wniesionym w trybie art. 335 k.p.k., jeżeli jest on między innymi sprzeczny z prawem karnym materialnym. Na marginesie należy również zauważyć, że ani w akcie oskarżenia ani we wniosku złożonym w trybie art. 335 § 2 k.p.k. nie wskazywano, aby S. O. zarzucanych jemu przestępstw dopuścił się w ramach ciągu, o jakim mowa w art. 91 § 1 k.k.

Z tych względów Sąd Najwyższy uchylił zaskarżony wyrok i sprawę przekazał Sądowi Rejonowemu do ponownego rozpoznania.